

Négy pesti színész:

**Dayka Margit,
Gere Lola,
Jávor Pál és
Páger Antal**

Szegedről emlékezik

Budapest, december. (A Délmagyarország munkatársától.) A téli uccán színes színházi jelentések a hirdetőszlopokon. Csak egy perc a színes sorok előtt és szegedi nevek nőnek ki a tömegből: — ismerős nevek, akik nemrég még a szegedi színház deszkáin éltek és harcolták a szegedi színész sokszor nehéz harcát; szegedi nevek, akik azóta túlnőttek a vidéki életen, akik itt vibrálnak a pesti élet dobpergésében.

Csak négy név a forgatagban, négy szegedi színész, aki most fényesen tűnik fel a pesti színpadokon: Dayka Margit, Belvárosi Színház, — Gere Lola, Operaház, — Jávor Pál, Vígyszínház, — Páger Antal, Magyar Színház.

Tegnap még a szegedi színpadon voltak, ma hozzártartoznak Pest életéhez és megállítják a szegedi szímet a hirdetőszlopokon. Estéről-estére villanyfényes dícsőségben élnek a pesti színházak lámpái előtt és egy milliós város boldog tapsai köszöntik új hangjait. A szegedi évek után itt élnek a pesti élet szívében...

Felkerestük őket: e pesti dícsőségben beszéljenek Szegednek, emlékezzenek Szegedről... Hogyan néznek vissza a szegedi évekre, mi maradt meg a szegedi élet harcaiból...

Igy beszél négy szegedi színész Budapesten — Szegedről:

(Dayka Margit)

Kipirultan áll a kis öltöző vakító tükre előtt és boldog őszinteséggel igazgatja színes kis erdélyi ruháját. És kiszalad a függöny elé — nyolcadszor a felvonás közben! —, ma játsza ötvennyolcadszor (megállás nélkül) Indig Ottó torockói menyasszonyát. Színházi emberek jönnek be hozzá és gratuláló mosolygással szorongatják a kezét, mintha ma volna a premier... 58-ik este és 58-ik siker. És a taps egyre tovább hívja a lámpák elé. Aztán boldogan és kacagva visszajön és így beszél — kicsit elakadva — a tükör előtt:

— Gyerekek, most is úgy drukkolok minden este, mintha most lenne a premier... Minden este új élmény és minden este új kép a hullámozó, zsufolt nézőtér... Mintha most volna a premier...

Aztán meghámoz egy narancsot és míg a nézőtér a siker izgalmaiban hullámozik, Dayka Margit Szegedre emlékezik:

— Őszintén mondhatom: csak most kezdem megszokni Pestet... Mindenki tudja, hogy nem akartam feljönni ide, — szinte félttem az új várostól és az új környezettől, az új hangtól, az idegen emberektől, amikor úgy éreztem, hogy Szeged egészen a szívemen van... De most már hiszek és most már szeretek itt is... Nálatok, Szegeden csak egy évig voltam, de úgy érzem — ahogy visszanézek —, mintha öt évig, tíz évig lettem volna... Gyönyörű idő volt, a legszebb színház, a legszebb szerepek és a legszebb sikerek... És aztán odajöttek értem, onnan kerültem ide... Csupa könnyesen szép emlék... Szeged után Budapest...

— És itt nagyon-nagyon szeretek dolgozni a Belvárosi Színháznál, — ha választanom kell.

Iene, csak ezt a színpadot választanám... És itt is szegedi emlékek kísérik... Tarnay Ernő a rendező... akinek annyit köszönhetek... Még csak egy vágyam volna: filmen szeretnék egyszer játszani, mert úgy érzem szívtel tudnék belesuttogni a mikrofonba... Ezt szeretném még elérni és néha néha lemenni hozzátok, boldogan játszani a szegedi emlékek között és megnézni a szegedi színpadot, a régi barátokat...

Az ügyelő cseppet, a torockói menyasszony visszasiet a rivalda elé.

(Gere Lola)

Reggeltől délutánig próbál az Operaház színpadán és este egyre újabb szerepeket énekel, egyre újabb sikerrel. Az operai nagy munkában nincs is idő beszélgetésre, csak otthon ebédszünet közben. És otthon új réztábla a fehér ajtón: itt lakik Laurisán Lajos, a kitűnő fiatal tenorista és háromhetes boldog felesége, Gere Lola.

Csupa derű és ragyogás ez az otthon és Gere Lola boldog mosolygással örül új életének.

— Mit tudnék mondani — kacagja napfényes örömmel —, boldog vagyok, nagyon boldog vagyok! Örülök, hogy együtt lehetek a legdrágább urammal és örülök, hogy szeretnek az Operában. Boldogság így az élet! — csak ezt tudom mondani... De azért most már meg szeretném nézni a régi embereimet, egész Szegedet. Örömmel tervezzük, hogy ha az Opera lemegy Szegedre, mi is megyünk és együtt énekelhetek az én legdrágább urammal a régi színpadon...

— Nálunk az Operában komoly munka folyik, szinte hajsza, de nagyon jó ez nekünk: egymásután jönnek a szebbnél-szebb szerepek, az új feladatok!

Laurisán Lajos most fellapoz egy könyvet, abból mondják együtt:

— Tavaly tizenkilenc szerepet énekeltem az Operaház színpadán! Carmen, Mignon, Figaró, Farsangi lakodalom, Walkür, Paraszti becsület, Cigánybáró, Hoffmann meséi, Trubadur, Mosoly országa, Denevér és legutóbb Iluska a János vitézből... Csupa nagyszerű feladat, csupa tapsos munka... És legközelebb Delila és Amneris következnek... Ödvözlöm egész Szegedet; boldog életemben szép napok lesznek, ha majd lemegyünk Szegedre és elénekelhetem ott is Mit a Mosoly országából és Iluskát a János vitézből...

(Jávor Pál)

A Vígyszínház előkelő társalgójában nagy mozdulatokkal, bátor hanggal beszél Jávor Pál és míg szerke a pamlagokon vakító csillagok pihennek: Csorfas és Rajnay, Törzs és Titkos Ilona, Makay Margit és Jób Dániel, — a legfiatalabb vígszínházi csillag arról a szegedi szilveszteri éjszakáról emlékezik, amikor a könnyes dalolásban meghempergett a szegedi hóban fiatalon és mámorosan.

— Nem szürke sablon az — suttogja aztán őszinte emlékezéssel —, ha azt mondom: életem legszebb éve volt a szegedi élet; hiszen a sok kínlás, kétség és elmerülés után, Kaposvár és Fehérvár után kerültem Szegedre, amely nekem akkor életet, színházat, megváltást: mindent jelentett. Élmény volt számomra a szegedi élet, akkor ismertem meg az igazi színpadot és akkor kezdtem el a színész igazi inasáveit! Gyönyörű munka volt ott a színháznál, csak könnyesen tudok visszaemlékezni és köszönettel, hiszen a szegedi munka után nyílt meg számomra a legédesebb város: Budapest.

— Aztán idekerültem a vígszínházi világba,

ZSEBLÁMPAELEM-ANÓDTELEP?

ami külön életet jelent minden színész számára. És a sok szép feladat után — amelyek közül a Grad Hotelt és a Kültelki muzsikát nagyon szeretném megmutatni Szegednek — a filmig is eljutottam. A Hyppolit után most valószínűleg Lörentheyt fogom eljátszani a Tatárjárásban és az sem lehetetlen, hogy a Nótás kapitányban is leforgatnak filmre. A Vígyszínházban is sok munkát várok és csak annyit mondhatok: borzasztóan szeretnék lemenni Szegedre, mert most már talán belőlem is lesz valaki...

(Páger Antal)

Régen volt olyan tapsos, virágos színész a szegedi színpadnak, mint Páger Antal, akit nem akartak elengedni a szegedi deszkákról. Két éve — a legnehezebb színházi időkben — dolgozik Pesten és most már fénylő neve van a pesti csillagok között. Parasztfigurával indult, volt már karakterszínész, komikus, legutóbb bonviván és — ahogy a hírek jelentik — utja a Nemzeti Színház felé ível.

— Két nagy sikerem volt az idén — beszéli —, a Zöld bárányban és a Becsületes megtalálóban, de most nem megy olyan könnyen és gyorsan a beérkezés, mert a színházak nehezen küzdenek a szomorú időkkel és így most nem kapkodnak az új emberek után. Mégis több színház is üzent utánam, írók beszélgetnek velem, akik szeretnék, ha játszanék új darabjukban. Nem lehetetlen, hogy a közeljövőben megint visszatérek az operetthez, mert színházi körökben jól ismerik multamat. Azt hiszem, szerénytelenség nélkül, szép jövőt várhatok és sok ígéretet jelent a filmgyártás is, ahonnan több meghívást is kaptam.

— Új színekkel próbáltam kiegészíteni színész palettámat, legutóbb különösen az új fel színházi körökben, hogy az új bonviván szerepkörben az eddigi megunt »szépfü«-sablon helyett egy új típust igyekeztem teremteni becsületes színész munkával. Ez a kísérlet azt hiszem nem volt meddő és egészen új stílust jelentett. Nem válogatok színész munkában, mindent megcsinálok, amit rábízhatnak. És talán nemsokára a Vígyszínház felé is eljutok...

— Különös érzékenységgel gondolok mindig Szegedre, ahol felejthetetlen négy évet dolgoztam. A vidéki színészet legszebb ideje volt ez, soha sem fogom elfelejteni. Most talán a közeljövőben alkalmam lesz Szegeden is eljátszani a »Becsületes megtaláló«-t, amely életem egyik legszebb szerepe. Színes figura, mulattató, szellemes, harsogó és kacagtató, amilyent talán csak Molnár Ferenc tudott írni. Franciául Maurice Chevalier játszotta ezt a szerepet Párisban... Boldog volnék, ha ezt a figurát megmutathatnám Szegeden is, mert hiszen, amióta onnan eljöttem — úgy érzem — produkáltam valamit. Szép volt az ottani munka is, de itt mégis egészen más színészkedni: — az örökös kapkodás, hajrá, gyors munka helyett, itt alkalom és idő van átgondolt eszközökkel részleteiben is megfesteni a játékot. Ezt szeretném megmutatni azon a színpadon, ahol a legfelejthetlenebb estéket töltöttem a legjobb közönség előtt...

**Borokat, Liköröket
legjobbat legolcsóbban
Danner Mihálynál, Széchenyi tér**

PANNONIA SZÁLLÓ
BUDAPEST, VIII., RAKOCZI-UT 5.

Elsőrangú szálló. Az előkelő családok régi, jó hírű találkozóhelye a főváros központjában. A legmodernebb felszerelés és minden kényelem. Fürdők. Hideg és meleg folyóvíz minden szobában.